

[Helge Larsson.]

man løser problemerne under et helhedssynspunkt, end de er tjent med en tilstand, hvor enhver river mest muligt til sig.

Men når det er sådan, må det også for det radikale venstre være en given ting, at en helhedsløsning skal indeholde en social balance. Der vil i et samfund under stærk udvikling altid være nogle, der ikke rigtig vinder med frem. De skal naturligvis ikke glemmes, og det vil sige, at helhedsløsningen skal have social balance, såvel som den skal have indre sammenhæng og konsekvens, og det forekommer mig netop, at de forslag, den høje regering har fremsat, har begge dele.

Vi ved både fra det økonomiske sekretariats rapport fra november i fjor og fra det økonomiske råds formandskabs redegørelse af 18. december, at vi efter alt at dømme kun kan regne med samme produktionsfremgang i 1963 som i 1962, og vi ved, at vi ikke har nogen valutareserve af betydning at ty til; på det punkt er vi vel ringere stillet i år, end vi var i fjor, hvor vi endnu havde en valutareserve af ganske stort omfang. Vi må derfor i år ikke alene holde indkomstforøgelserne inden for rammerne af produktionsstigningen, men vi må også helst holde dem lavere for at forbedre betalingsbalancen og valutabeholdningen. Senest i mandags understregede det økonomiske råds formandskab dette i sin kommentar til indkomststatistikken, og det betyder ganske simpelt, at vi må indføre et indkomststop.

Indkomststop er for mig det centrale i helhedsløsningen. De allerflESTE af os må affinde sig med, at der ikke bliver nogen indkomstforøgelse til os. De beskedne beløb, der kan afses til indkomstforhøjelser, forbeholdes de lavestlønnede i det private erhvervsliv, de lavestlønnede blandt tjenestemændene, de socialt svagest stillede blandt statspensionister: folkepensionister, invalidepensionister og enkepensionister. Og så er der efter den række af forslag, den høje regering har fremsat, også en lille forhøjelse af beløbet til landbruget i henhold til landbrugsordningerne. Men landbruget er jo også — det må vist alle erkende — det erhverv, der i de senere år er fulgt dårligst med i indkomstudviklingen.

Det radikale venstre kan tiltræde dette

sigte i lovgivningen. Vi finder det rigtigt, og vi finder det rigtigt, at der hertil knyttes både udbyttebegrænsning og pris- og avancementstop. Mit parti har ikke — og det vil jeg gerne understrege — på noget tidspunkt begrænset mådeholdskravet til lønmodtagerne. Vi har forlangt, at alle skulle vise mådehold, fordi vi alle har fælles ansvar for, at landets økonomi stabiliseres. Det skal erkendes, at der kan være fare for, at et lavtlønstillæg smitter af på andre lønninger, og min gruppe tilslutter sig ganske den højtærede statsministers stærke advarsel imod, at noget sådant sker. Vi må her appellere til alle de berørte, til deres ansvarsbevidsthed og selvdisciplin. Der forlanges jo nemlig ikke, at nogen skal have mindre, blot at de afstår fra at presse lønnen og indtægten op, og jeg tror, at der nu, da situationens alvor er klar for alle, også vil være den fornødne selvdisciplin. Den vil blive underbygget af bestemmelser i pris- og avanceloven om, at længdning ikke kan medregnes ved pris- og avanceberegning. Her kan af lønstigning alene medtages de forhøjelser, der fastsættes ved lov, og de dyrtidstillæg, der måtte komme, og jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at dette også gælder byggeriet. Bortset fra de lavtlønnede bliver der altså i år ikke tale om lønstigninger til lønmodtagere og tjenestemænd.

Det radikale venstre tiltræder derfor også, at de gældende overenskomster forlænges, og at arbejdsstandsninger bliver forbudt. Vi finder det også rigtigt, at uenighed om fordeling af lavtlønstillægget og om tilbagestående specielle problemer på arbejdsmarkedet skal afgøres af overenskomstnævnen eller af en opmand, der eventuelt udpeges af forligsinstitutionen. Den uvildige afgørelse af sådanne stridigheder, der på den måde sikres, finder vi rigtig, både set fra de to parter side og fra tredjeparts side, samfundets.

For næste år er der afsat en større, men dog beskedne beløbsramme for generelle lønforbedringer, og — hvad jeg finder særlig værdifuldt — der er påtænkt en forhøjelse af sygedagpengene og indførelse af efterlønsordning. Det første, forhøjelse af sygedagpengene, finder jeg værdifuldt, fordi det giver de sygdomsramte en vis fortrinstilling ved fordelingen af produktionsfrem-